AŠIKOVANJE – ZABAVLJANJE

A od Njegovih znakova je i ovaj da je on stvorio za vas partnere od vaše vrste, da se smirite uz njih, i stavio je ljubav i milost između vas. U tome su zaista znakovi za ljude koji razmišljaju. Jedna od prirodnih potreba čovjeka u godinama mladosti i punoljetstva i tokom cijelog života, je interakcija sa suprotnim spolom. Uzrok toga su društvene potrebe. Već smo napomenuli da nijedan zdrav i normalan čovjek ne može živjeti izoliran od društva. Relacija sa suprotnim spolom osim što sa sobom nosi koristi nosi i mogućnost opasnosti i štete. Tako, relacija između djevojke i mladića, podrazumijeva zdravu društvenu relaciju, utemeljenu na zrelosti, u kojoj je isključena seksualnost. To podrazumijeva kontrolu nad svojim ponašanjem i dominaciju zaštićenosti. To je relacija između dvije razumne i punoljetne osobe koje u svom društvenom životu jednostavno moraju imati kontakte, ali zdrave i moralne prirode, uz uvažavanje vjerskih i moralnih principa. Čovjek za zdrav i sretan život ima potrebu za pozitivnim i konstruktivnim suživotom sa svakom individuom, bez obzira na spol. Zdrava društvena relacija među ljudima, pa najzad i među djevojkama i mladićima ili učenicama i učenicima, studentkinjama i studentima biva povodom kulturnog rasta i napretka te pozitivno djeluje na jačanje temelja vjere i intelekta kod mladih osoba, a kao takva ona pozitivno djeluje i utiče na rast svih aspekata društva. Međutim, ukoliko ove relacije istupe iz kolosjeka preporučenog i pretvore se u nepoželjno, sve što je spomenuto u pozitivnom aspektu bit će izloženo destrukciji. Šta reći o relaciji između djevojke i mladića gdje se učesnici nazivaju momak i cura? Šta kazati o ašikovanju, tj. zabavljanju?

Dobro znamo šta se pod ovim terminom podrazumijeva. Relativno prisna i topla veza, koja se često sakriva od starijih, odvija se susretima, razmjenom sms poruka, e-mailova itd. Sama činjenica da se ove veze odvijaju pod velom tajne i daleko od očiju roditelja, ukazuje da ona kao takva nije prihvaćena što je jasno čak i samim učesnicima iste. Najveći problem i teškoće koje su prisutne u godinama mladosti predstavljaju lažna ljubav (zaljubljenost) i emocije, koje, kada im se da povoda jednostavno unište čovjeka. Pogledamo li u naše društvo, posebno kada je riječ o mladom naraštaju, ponašanja preko kojih šutke prelazimo, dosta nam puta svjedoče da ćemo se u veoma bliskoj budućnosti susresti s velikim društvenim, socijalnim, moralnim i drugim teškoćama koje su proizvod sadašnjeg nemara. Karakteristika našeg vremena mogla bi

biti nedostatak discipline, a disciplina je sredstvo duhovne nadgradnje. Disciplina sagledana u bezbroj stvari kojih se mora pridržavati, od sagledavanja glavnog i sporednih životnih ciljeva, do donošenja odluke za kretanjem, budnosti, samoprovjeri. Najjača sila koja čovjeka motivira da bude discipliniran je ljubav. Ljubav prema sebi, drugima, Bogu.

Ljubav igra važnu ulogu u životu čovjeka. Ona je osnova života u paru, porodičnog sistema i odgoja djece. To je ujedno pouzdana veza koja vezuje čovjeka i njegovog Gospodara, koja ga potiče na pobožnost Njemu, na slijeđenje Njegovog puta i pridržavanje Njegovih propisa. To je duboka duhovna veza koja povezuje muslimane sa njihovim Poslanikom,s.a.v.a., koja ih podstiče na pridržavanje Poslanikovog sunneta, slijeđenje uputa i zapovijedi i uzimanje za primjer njegovih postupaka u onom što rade.

Ljubav se u životu čovjeka javlja u različitim oblicima. Čovjek voli sebe, voli druge, voli svog supružnika i svoju djecu, voli imetak, voli Allaha, Poslanika itd. Dijete prvo zavoli sebe, pa majku, potom oca, druge ljude koji ga okružuju, a onda u drugoj fazi počinje pokazivati i ljubav prema drugom spolu. Kad počne racionalno razmišljati i razumijevati suštinu vjere i značenje božanskog, tad počinje voljeti Uzvišenog Allaha i Poslanika, s.a.v.a. Ljubav se kao što vidimo može definisati i definisana je na mnogo načina, no suština svih po meni ispravnih definicija je da je ljubav volja da proširimo svoje biće kako bismo potpomogli sopstveni i tuđi duhovni razvoj i sazrijevanje. Kada je neko uspješno proširio svoje granice, samim tim prelazi u više stanje postojanja. Dakle, akt ljubavi postaje akt samoizgradnje i samosazrijevanja, čak i onda kada za cilj ima tuđi razvoj. Definicija ljubavi, vidimo, uključuje i ljubav prema samome sebi i ljubav prema drugome. Pošto sam ja ljudsko biće, voljeti ljude znači voljeti i sebe. Posvetiti se ljudskoj duhovnoj nadgradnji znači posvetiti se sopstvenom i tuđem razvoju. Ukoliko ne volimo sebe, nemoguće je da volimo druge. Baš kao što nismo u stanju da svoju djecu naučimo samodisciplini ukoliko joj se i sami ne podvrgavamo. U suštini nemoguće je zanemariti sopstveni duhovni razvoj u korist tuđeg. Ljubav prema samom sebi je u čvrstoj vezi s motivima samoodricanja. Čovjek voli da živi i razvija svoje mogućnosti, ostvaruje sam sebe, voli sve što mu donosi dobro, sigurnost i sreću. On odbija sve ono što mu narušava život, razvoj i samoostvarivanje, sve ono što mu nanosi bol, brigu i štetu. Kur'an tretira ovu prirodnu ljubav čovjeka prema samom sebi i njegovu težnju da ide za svim onim što mu koristi i što može svrhovito upotrijebiti, da se kloni svega što mu šteti i donosi zlo.

Ljubav čovjeka prema samom sebi ne bi trebalo da pređe određene granice. Neophodno je da ona bude jednaka ljubavi prema drugim ljudima i ljubavi prema dobru za njih. Ne možemo biti

izvor određene snage ukoliko istu ne pothranjujemo , ne možemo dati ono što ne posjedujemo. Veoma je važno primiti k znanju činjenicu da širenje granica iziskiva napor. Kada nekoga volimo, naša ljubav postaje vidljiva i stvarna samo kroz naš napor – kroz činjenicu da smo spremni za nekoga (ili za sebe) učiniti dodatni korak, prijeći dodatni kilometar. Ljubav nije nenaporna – ona je veoma naporna. Možda bi ovozemaljski primjer o tome kako izgleda ljubav mogao biti sagledan kroz odnos čovjeka koji voli cvijeće i svoju bašču. On "voli" baštovanstvo. Bašta mu mnogo znači. On nalazi da je privlačna, uložio je sebe u nju, privržen joj je do te mjere da čak i nedjeljom zbog nje rano ustaje, ne želi za vikend nigdje otputovati, kako se ne bi udaljio od nje. Da bi uspješnije gajio cvijeće i žbunje, on mnogo uči. Saznaje mnogo o baštovanstvu, đubrenju, o zemljištu, sađenju i okopavanju. On odlično poznaje svoju bašču – njen historijat, vrste biljaka i cvijeća u njoj, njen raspored, probleme pa čak i budućnost. Usprkos tome što je ona vanjska pojava odvojena od njega, ona ipak živi u njemu. Znanje o bašči i njen značaj za njega postali su sastavni dijelovi njegovog bića, historije i mudrosti. Kroz ljubav ona je na sasvim normalan način postala dio njega, povećavajući njegovo biće i pomjerajući granice ega. Rečeno je da je ljubav volja, a zašto nije želja? Zato što se želja po pravilu ne pretače u akciju. A volja, e to je želja dovoljnog inteziteta da se pretvori u akciju. Razlika se može sagledati kroz dvije izjave: "Volio bih večeras ići na plivanje" i: "Večeras idem na plivanje".

Svako u našoj kulturi donekle želi pružiti ljubav, ali mnogima to ne polazi za rukom. Želja za pružanjem ljubavi nije isto što i ljubav. Ljubav je ono što ljubav čini. Ljubav je izraz volje, istovremeno i namjera i akcija. Ljubav je sveta stvar. Od ljubavi zavisi naša vječna sreća. A od Njegovih znakova je i ovaj da je On stvorio za vas partnere od vaše vrste, da se smirite uz njih, i stavio je ljubav i milost između vas. U tome su zaista znakovi za ljude koji razmišljaju.